

HOSANA

LIST HUMANITARNO-TERAPIJSKE ZAJEDNICE ZA POMOĆ OVISNICIMA - HOSANA

Subotica - Stari Žednik - broj 15, godina IV - Za Dan Zajednice 07.07.2013. godine

BESPLATNI PRIMJERAK

ŠESTA OBLJETNICA ZAJEDNICE

TRENUTNI ŠTIĆENICI ZAJEDNICE HOSANA

IMPRESUM

Hosana
list Humanitarno-terapijske
zajednice za pomoć
ovisnicima - Hosana

Tromjesečnik

Osnivač

Humanitarno-terapijska
zajednica za pomoć
ovisnicima - Hosana

Izdavač

Humanitarno-terapijska
zajednica za pomoć
ovisnicima - Hosana

Urednik

vlč. dr. Marinko Stantić

Redakcija

prof. Tatjana Njegomir
Andraš Škofljaneč
Josip Josipović
štićenici Zajednice
kao i njihovi roditelji

Lektor

prof. Tatjana Njegomir

Fotoreporter

Marko Crnković

Tehnički urednik

Srđan Varo

Kontakt

064/4616-394
064/9841-678
zhosana@yahoo.com
www.hosana.rs

Adresa

Beogradski put 436
24224 Stari Žednik

Tisk

Rotografika d.o.o.
Subotica

Naklada

400 primjeraka

vlč. dr. Marinko Stantić
UREDNIK HOSANE I UPRAVITELJ ZAJEDNICE

Riječ urednika

TKO SE NE MIJENJA, NE NAPREDUJE

Prođe, eto i šest godina od osnutka naše Zajednice. Kako su prošle? Teško ili lako, ne razmišljam. No, ono o čemu razmišljam, jest da je brzo prošlo! Kad već...

Kroz naručje Hosane u proteklih šest godina izmijenilo se nebrojeno ovisnika koji su makar za trenutak osjetili da tu mogu naći izlaz iz svog problema. Mnogi su i odustali. Nisu dobili ono što su očekivali. Je li kriv program Hosane, vodstvo, štićenik, roditelji... tko ili što? Ili svi po malo? Nitko od navedenih nije savršen, pa je suludo misliti da nitko od navedenih nije nikada pogriješio. No, jesu li greške sudbonosne za jedan život? – to je ono najvažnije pitanje. Onaj koji povlači taj potez, mora odustati, ukoliko

želi dalje živjeti. "Nije se nužno mijenjati. Opstanak nije obavezan", rekao je američki statističar, profesor, autor, predavač i savjetnik William Edwards Deming. Tako je! Našli smo krivca što mnogi prekinu svoj oporavak u Hosani. Najveći je problem u tome što se nužno mora mijenjati. To se ne traži samo za štićenike. Ne! Tako je i inače u životu. Ako se ne mijenjamo, ne rastemo. Ako ne rastemo, ne živimo.

Bob Marley, jamajčanski reggae glazbenik, da bi potaknuo svoje suvremenike na kvalitetu života izjavio je: "Voli život koji živiš; živi život koji voliš!" To je i moja poruka za šesti rođendan! Sretno i s Božjom pomoći dalje.

Urednik

VIJESTI

- U ponedjeljak, 08.04.2013. godine, našu je Zajednicu posjetio mons. Stanislav Hočevar, beogradski nadbiskup. Tom se prigodom upoznao sa štićenicima Hosane, ali im i dao podršku na putu oporavka od ovisnosti.

- Dana 17.05.2013. godine, nekoliko stručnih radnika Centra za socijalni rad grada Novog Sada bili su u cijelodnevnoj posjeti Zajednici Hosana u Starom Žedniku. Cilj ove posjete bio je upoznati se sa osnovnom misijom i pravilima ove Zajednice, ali i da se kroz proveden dan sa štićenicima i zaposlenima iskustveno upoznaju sa osnovnim vrijednostima i načinima rada koji se primjenjuju u Hosani.

- Zajednica za odvikavanje od ovisnosti u Međugorju, Zajednica Milosrdni otac, s kojom Zajednica Hosana ima suradnju, ima novog upravitelja. Dosadašnjeg upravitelja fra Svetozara Kraljevića na toj službi zamijenit će fra Dragan Ružić. Fra Kraljević je ovu službu obnašao od 2000. godine, naslijedivši osnivača ove Zajednice fra Slavka Barbarića. Fra Svetozareva nova služba bit će u Zagrebu, pri odgoju novih svećenika. S novim upraviteljem, ako Bog da, upoznat ćemo se u jednom od narednih brojeva našega časopisa.

Reportaža

JULIJA STANTIĆ, rođena 1959. godine u Maloj Bosni kod Subotice, od oca Franje i majke Šlozike rođ. Matković. Odrasla je u Tavankutu. Dio života je proživjela u Subotici, da bi se 1996. godine preselila u Kanadu. Sticajem okolnosti bavi se umjetničkim radom u tehnici ulje na platnu, te grafikom i pastelom. Naime, 2002. god. doživjela je tešku prometnu nesreću, pa da bi korisno ispunila vrijeme oporavka, počela je slikati. Danas je u mirovini.

Tematika njenih radova vezana je uz njen zavičaj. Planira se njena stalna izložba radova u galeriji HKPD "Matija Gubec" u Tavankutu, gdje će se moći i nabaviti slike. Do sada je samostalno izlagala 2010. godine, u HKC "Bunjevačko kolo" u Subotici.

NOVA OLTARSKA SLIKA

Proširenjem prostora u Zajednici Hosana i mjesto za molitvu dobilo je novi prostor. Riječ je o kućnoj kapelici, za čiji se što bolji ugodaj pobrinula i darovateljica iz Kanade, Julija Stantić. Ona je izradila oltarsku sliku koja krasiti ovaj molitveni prostor.

Nadahnuta događajem obraćenja sv. Pavla, ova je samostalna umjetnica prilagodila sliku događaju iz života jednoga štićenika. Naime, sv. Pavao je, čitamo u Bibliji (usp. Dj 9,1-19), misleći da je kršćanstvo nova sekta njegova doba, progonio kršćane. Jednom je prigodom, dok je bio na putu za Damask "da sve koje nađe od ovoga Puta, muževe i žene, okovane dovede u Jeruzalem" (Dj 9,2), susreo Isusa koji ga je, obasjanog svjetлом srušio s konja, te pozvao da Ga više ne progoni kroz Njegove sljedbenike. Taj susret bio je za Pavla odlučujući za obraćenje. Od tada je postao gorljiv za svog Učitelja, te zajedno sa sv. Petrom postao najzaslužniji za osnivanje Crkve i njeno širenje.

Na slici koja danas krasiti kapelicu u Zajednici Hosana oslikan je mladić koji je poput sv. Pavla pao pri susretu s Isusom. Mladić na slici je

svremeno odjeven, jer slika aludira na današnje vrijeme. On je nasmiješen, što govori da mu je susret s Isusom drag.

Stika potiče na razmišljanje štićenike Hosane koji su također pozvani svoj pad u ropstvo vlastite ovisnosti rješavati obraćenjem, koje Isus nudi u Zajednici Hosana, koja se vidi iza leđa mladića. Da ga Isus poziva na obraćenje, oslikano je time što se Isus nalazi na putu koji vodi u crkvu. Crkva koja se vidi u pozadini nalik je tavankutskoj, jer ova umjetnica svoje korijene vuče iz ovoga mjesta.

Gospođa Julija ovu je sliku, u tehnici ulja na platnu, radila punih šest mjeseci, a njene dimenzije su oko 7x1,5 m. Ona je sastavljena iz četiri dijela, što opet može upućivati na četiri evanđelja, četiri knjige koje u Bibliji opisuju Isusov život. Slika popunjava prostor oko tzv. tabernakula ili svetohraništa tj. mesta u kojem se pohranjuju hostije, Tijelo Kristovo pod prilikama komadića kruha. Njime se vjernici duhovno hrane, što je Isus ostavio "da život imaju, u izobilju da ga imaju." (Iv 10,10).

Ovom se prigodom g-dji Juliji svi iz Zajednice Hosana zahvaljuju na ovako vrijednom daru.

Intervju s beogradskim nadbiskupom mons. Stanislavom Hočevarem

OVISNOST JE OPOMENA, ALI I NOVA ŠANSA

Razgovarao: Josip Josipović

Hosana: Nedavno ste posjetili našu Humanitarno-terapijsku zajednicu za pomoć ovisnicima – Hosana u Starome Žedniku. Kakvi su Vam dojmovi?

Mons. Hočvar: Vrlo pozitivni! Meni, kao zvaničnom predstavniku Crkve je vrlo važno, da netko misli na mlade osobe u potrebi. Drugo: otkrio sam da su osobe u Vašoj zajednici vrlo dobro raspoložene, da surađuju i da imaju inicijative i osjećaj za zajedničke programe. To je znak da su na putu konsolidacije svoje ličnosti.

Hosana: Kako Crkva gleda na problem ovisnosti?

Mons. Hočvar: Crkva je uvijek majka, koja s jedne strane otkriva dostojanstvo ljudskog bića, a sa druge otkriva opasnosti za uništavanje tog dostojanstva, osobito kod mlađih osoba. Zato djeluje i preventivno, tj. svojim pastoralnim programima mlađe usmjerava na puteve kršćanske zrelosti ali djeluje i kurativno, tj. da "ozdravlja" posljedice duhovne neslobode.

Na problem ovisnosti gleda, dakle, sa velikom brigom, a prije svega, sa velikom mudrošću i ljubavlju u želji, da

se pronađu integralni putovi rješavanja tog problema.

Pomoći treba čitavoj ljudskoj ličnosti, zato se zauzima za intenzivne duhovne programe po kojima se mogu na autentični način organsko konsolidirati sve dimenzije ljudskoga postojanja.

Hosana: Nije li ovisnost Božja kazna?

Mons. Hočvar: Ovisnost nije Božja kazna već je za čitavo društvo (roditelje, školu, društvo, Crkva) opomena i nova šansa, da bi shvatili dubinu i bogatstvo ljudskoga života te izbjegavali površne i jednosmjerne načine života. Ovisnost je posljedica ne-logičnog života. Mi sami sebe kažnjavamo, ako ne živimo u suglasnosti sa Bogom Stvoriteljem.

Hosana: Je li svaka ovisnost grijeh? Gdje naći crtu razdvajanja?

Mons. Hočvar: Tu nije moguće razdvajati pojedinačne čine iz ljudskoga života od općeg usmjerjenja te iste osobe. Grijeh je u tom bazičnom ne-traženja smisla ili cilja života i dakle u neodgovarajućem načinu života. Grijeh je u tom ne-poznavanju Božjih nacrtata za svako ljudsko biće.

A to znači da se najprije radi o "komunitarnom" grijehu, jer smo svi mi danas premalo odgovorni za odgoj mlađih. A zatim postoji i osobni grijeh, ukoliko ne prihvaćamo osobnih savjeta i opomenu i ne brinemo o pozitivnom i stalnom usmjerenu. Kada nema te osnovne pažnje onda se grijeh nesvesno, a jako brzo akumulira. Time se stvara "otrovno" moralno ozračje i "grješne strukture". Grijese i svi u javnosti koji prešućuju ove velike izazove.

A jasno ostaje: što je urađeno u jasnoj svijesti i punoj slobodnoj volji, a uništava naš život, to je grijeh.

Hosana: Po Vašem mišljenju: može li se jedan ovisnik oporaviti i ostaviti svoje ovisnosti?

Mons. Stanislav Hočvar rođen je 12.11.1945. godine u selu Jelendol, kod Novog Mesta, u Sloveniji. Po završenoj osnovnoj školi u Škocjanu 1960. godine, pridružio se Don Boskovim salezijancima. Gimnaziju je pohađao u Križevcima i u Rijeci, a potom je stupio u novicijat salezijanaca. Vojsku je služio u Skoplju 1966/67. Zatim je bio odgojitelj u novicijatu u Želimlju kod Ljubljane. Teologiju je studirao na Teološkom fakultetu u Ljubljani. Svećenikom je postao 29.06.1973. godine.

Magistrirao je na Teološkom fakultetu u Ljubljani 1979. godine s tezom iz teologije: "Osobni grijeh u današnjoj hamartologiji." Od 1973. godine bio je ponovno odgojitelj, ali tada u malom sjemeništu u Želimlju, a od 1979. upravnik te salezijanske ustanove.

Dvije godine (1982-84) bio je zamjenik salezijanskog provincijala u Sloveniji. Potom je bio četiri godine upravitelj Zavoda za srednjoškolce - Modestovog doma u Celovcu (Klagenfurt) u Austriji. Godine 1988. bio je prvi put izabran za provincijala salezijanaca u Sloveniji, a od 1994. do 2000. obavlja drugi mandat te iste službe. Sudjelovao je na četiri generalna kapitula salezijanaca u Rimu. Dva mandata je bio predsjednik Konferencije viših redovničkih poglavara i poglavarica Slovenije, i potom dvije godine generalni tajnik iste konferencije.

Na svetkovinu Gospodnjeg navještenja, 25.03.2000. godine, papa Ivan Pavao II. imenovao ga je za nadbiskupa koadjutora u Beogradu. Biskupsko ređenje primio je 24.05.2000. u crkvi Marije Pomoćnice na Rakovniku u Ljubljani. U Beograd dolazi za Duhoće 2000.

Dana 31.03.2001. godine isti papa, prihvata molbu za razrješenje dotadašnjeg beogradskog nadbiskupa dr. Franca Perka i tim istim mons. Stanislav Hočvar preuzima službu beogradskog nadbiskupa i metropolita.

Dana 16.04.2001. izabran je za predsjednika Biskupske konferencije Ćirila i Metoda u kojoj obavlja i druge funkcije.

Mons. Hočvar: Može! Ali ne sam! Treba pomoći čitave zajednice i treba osnažiti sve dimenzije života pojedinog ovisnika!

Hosana: Koje je Vaša poruka čitateljima našega Lista?

Mons. Hočvar: Svi mi se moramo obratiti ka autentičnom životu i živjeti u velikom zajedništvu, odgovornosti i solidarnosti. Iskrena molitva za sve je najljepše nadahnuće za pravu preventivu.

Hosana: Mons. Hočvar, hvala Vam na razgovoru.

Mons. Hočvar: Svima koji ste u službi ljudske i kršćanske zrelosti mlađih, moj pozdrav, molitva i blagoslov.

Svjedočanstvo bivšeg ovisnika

IPAK SE ISPLATI BITI DOBAR

Zovem se Andraš Škofljanec. Iz Subotice sam i imam trideset godina. Odrastao sam u četveročlanoj obitelji. Iako mi obitelj nije bila posebno imućna, ne mogu reći da mi je išta nedostajalo. Razlog zašto sam upao u problem s drogom nije zbog materijalnih okolnosti, već zbog nedostatka pravih, duhovnih vrijednosti. Iako su me roditelji odgojili da budem pristojan, pošten, vrijedan, dobar... nešto mi je nedostajalo.

Sve je počelo u sedmom razredu osnovne škole kada sam doživio teški prezir svojih vršnjaka upravo zbog svoje uglađenosti, poštenja i dobre naravi. To me je toliko pogodilo da sam zaključio da se ne isplati biti dobar. Sa tom dječačkom sviješću uviđao sam da "bolje" u životu prolaze oni koji ne mare za druge, oni koji osiguravaju себи užitak ne birajući sredstva. Odlična prilika da i ja budem takav, pružila mi se pri prelasku iz osnovne u srednju školu. Nova sredina, novo društvo – pravi je trenutak da započнем novi stil života. Za to mi nije trebalo puno truda. Ukloniti se u društvo u kojem neću odudarati, a time mi se i

neće rugati, bilo je potrebno samo praviti što više manguparija (bjeganje sa nastave, pušti cigarete ili što već društvo ponudi, ne biti uglađen i fin). Kao takav, bio sam prihvaćen u društvu. No, u takvom društvu ipak ne mogu biti bez dovoljno novca. Budući da mi moji nisu davali onoliko koliko su dobivali moji novi "drugari" od svojih roditelja, bio sam prinuđen da ga nabavljam malverzacijama i sitnim krađama (najčešće od bake). Vrijeme je učinilo svoje: dublji pad u nečovječnost, paralelno je išao sa kriminalom i nemoralom. To više nisam bio ja. Ja sam, u stvari, bio oni. Vodio sam život kakav su drugi željeli, a ne kakav je glas savjesti meni govorio. Ubacivao sam u sebe sve psihoaktivne supstance koje su mi se našle pod rukom. Iako sam se bojao injekcije, pri drogiranju sam i taj strah savladao. Takav život me je natjerao da se i pred roditeljima predstavljam u jednoj slici, a u društvu u drugoj. Iako sam želio prekinuti s tim, nisam znao kako. Sve je to dovelo do toga da sam izlaz vidi jedino u samoubojstvu. Iako sam sve do tada imao strah roditeljima priznati svoje probleme, sada sam smogao snage priznati im svoje suicidne namjere. Naravno da nisu ostali ravnodušni spram te činjenice. Otac je čuo za Zajednicu Hosana, pa smo odmah i zatražili pomoć. Bilo je potrebno da u Zajednicu ne uđem nadrogiran, kakotrenutnišćenicinebiponovno proživljavali ono što su grčevito već

prošli pri svom ulasku u Hosanu. Zato me je otac kod kuće čuvao dvadeset četiri sata dnevno, jer su krize takve, da ih sam ne bih mogao savladati. Jednom sam mučak i pobegao. Vjerujem da mu nije bilo ugodno juriti me po ulici u kojoj ga svi znaju.

U Zajednicu Hosana sam ušao 8.1.2010. godine. Iako mi je bilo sve čudno, nisam želio pobjeći od pomoći koja mi se ondje nudi. Pomoći mi se pružala gotovo onako kako su me i roditelji učili prije drogiranja, ali sada sa budnjim pogledom na sebe, svjesnjim praćenjem vlastitih i životnih vrijednosti. Zavolio sam život u Zajednici, jer smo svi bili s istim problemima, a svakoga trenutka smo bili pozivani vratiti se izvornom dobru u sebi. U Zajednici sam bio zaštićen od svih ispraznih načina življenja, ali i brige oko "kruha svagdašnjega". Sada gledajući, brzo mi je došao 10.2.2013, dan mog završetka boravka u Zajednici.

Sada iste vrijednosti koje sam učio u Zajednici prenosim u vanjski svijet, jer sam pravila Zajednice doživio kao pravila života. U početku sam bio pomalo u strahu kako će prenijeti na šиру masu ono što svijet ne poznaje. No, vremenom sam shvatio da ljudi i ne moraju znati da ja živim po pravilima Zajednice, nego živim kraj njih svjestan da se itekako isplati biti dobar, pa makar u to nitko drugi ne vjerovao.

Upoznajmo pravila Zajednice

Piše: Đuro Vuković

"ODRICANJE OD ZAJEDNICE"

Među inim pravilima Zajednice, nalazi se i jedno pravilo pomalo neobičnog imena. U prvi mah se čovjek zbuni kada ga čuje: "odricanje od Zajednice". Zar je moguće da jedan štićenik može dobiti kaznu pod ovim imenom, a nalaziš se u njoj da bi upravo riješio svoj problem ovisnosti?! Zbilja neobično!

Prva pomisao mogla bi biti da je riječ o kazni koju dobije onaj štićenik koji ne prihvata pravila Zajednice, te biva najuren iz iste. Međutim, nije tako. Vjerujem da će Vas još više zbuniti kada pročitate da je "odricanje od Zajednice" pomoći štićeniku, a ne kazna.

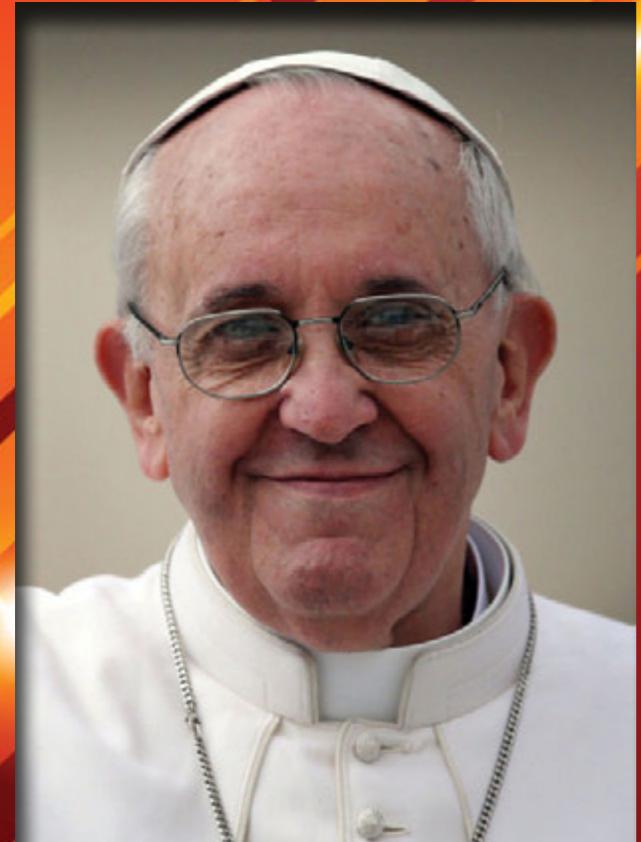
Prijeđimo na stvar. "Odricanje od Zajednice" je kazna u vidu pomoći onom štićeniku koji je već jedan duži period posustao u napretku. Ovdje nije riječ o umoru ili zamoru. Radi se o stanju kada štićenik već duže vrijeme uporno odbija pomoći, a time i zaostaje u napretku oko prihvaćanja vrlina. Time šteti samome sebi, ali i cijeloj zajednici. Ovim se želi štićeniku ukazati da se oglušio na pomoći koju mu Zajednica pruža, te se nije gotovo odrekao iako je tjelesno u njoj. Tjelesno je tu, a psihički van nje.

Da bi se takvoga štićenika potaklo da se u cijelosti vrati Zajednici, najprije mu se priopćuje koja je slabost u pitanju. Ovim ga se potiče da dobije svijest o svojoj slabosti tj. problemu. Nakon toga mu se daje poticaj u vidu neke nove obaveze, koju treba kroz određeni period izvršavati, iako dobro zna da ju nije trebao obavljati da sebi ovakvo stanje nije dopustio. Svaki put kada

bi tu dodatnu obavezu izvršavao, sjetio bi se da ju je dobio jer nije bio spremn rati ono što treba, pa sada mora i ono što nije moralo biti. Kroz ovaj period, takav štićenik ne dobiva od Zajednice nikakve privilegije (ne može napuštati Zajednicu niti odlaskom do prodavnice, drvare ili slično). Tak kada štićenik spozna i pokaže da je shvatio gdje je zastao, biva lišen ovog "odricanja".

Dana, 10.06.2013. naš štićenik Petar Nikolić proslavio je svoj 18 rođendan. Petru čestitamo dan punoljetstva.

Vjeronauk za odrasle
Piše: Papa Franjo

i samoga Krista. Kada je Isus uzašao na nebo nije nas ostavio siročad, već je darom Duha Svetoga jedinstvo s njim postalo još snažnije i čvršće. U dogmatskoj konstituciji Lumen gentium Drugoga vatikanskog koncila se kaže da "dajući svoga Duha, On [Isus] od svoje braće, sazvane iz svih naroda, na mističan način uspostavlja kao svoje tijelo" (7).

Slika tijela nam pomaže shvatiti tu duboku povezanost između Crkve i Krista, koju je sv. Pavao na osobit način razložio u Prvoj poslanici Korinćanima (usp. pogl. 12). Prije svega, tijelo nam doziva u pamet neku živu stvarnost. Crkva nije humanitarno, kulturno ili političko udruženje, već je živo tijelo, koje putuje kroz povijest i djeluje u njoj. A to tijelo ima jednu glavu, Isusa, koji ga vodi, jača i podupire. Ako se glava odvoji od ostatka tijela, čitava osoba ne može preživjeti. Tako je i u Crkvi: moramo biti povezani na sve snažniji način s Isusom. No, ne samo to: kao što je tijelu, da bi opstalo, važno da njegovim žilama teče krv, tako moramo dopustiti da Isus djeluje u nama, da nas njegova riječ vodi, da nas njegova euharistijska prisutnost hrani, oživljuje, da njegova ljubav daje snagu našoj ljubavi prema bližnjemu. I to uvijek! Uvijek, uvijek! Draga braćo i sestre, ostanimo u jedinstvu s Isusom, uzdajmo se u Njega, usmjeravajmo svoj život prema njegovu evanđelju, krijepimo se svakodnevnom molitvom, slušajmo Božje riječi, sudjelujmo u sakramentima.

Danas ću se zadržati na još jednom izrazu kojim Drugi vatikanski koncil opisuje narav Crkve: to je tijelo. Koncil, naime, kaže da je Crkva tijelo Kristovo (usp. Lumen gentium, 7).

Želim započeti jednim, dobro nam poznatim tekstom iz Djela apostolskih: obraćenju Savla, koji će se kasnije zvati Pavao, jedan od najvećih vjerovjesnika (usp. Dj 9,4-5). Savao je progonitelj kršćanâ, ali na putu za grad Damask iznenada ga je obasjala neka svjetlost te on pade na zemlju i začu glas koji mu govori: "Savle, Savle, zašto me progoniš?". On upita: "Tko si, Gospodine?", a onaj glas odgovara: "Ja sam Isus kojega ti progoniš" (r. 3-5). To iskustvo sv. Pavla nam govori koliko je duboko jedinstvo između nas kršćana

Crkva nije humanitarno, kulturno ili političko udruženje, već je tijelo Kristovo

I ovdje dolazim do drugog aspekta Crkve kao Tijela Kristova. Sv. Pavao kaže da, kao što udovi ljudskoga tijela, premda različiti i brojni, čine jedno tijelo, tako smo svi mi kršteni po jednom Duhu u jedno tijelo (usp. 1 Kor 12,12-13). U Crkvi, dakle, postoji neka raznolikost, različitost zadaća i službi; u njoj ne postoji bezizražajna jednoličnost, već bogatstvo darova što ih razdjeljuje Duh Sveti. Međutim, postoji zajedništvo i jedinstvo: svi su jedni s drugima povezani i svi složno čine jedno jedino živo tijelo, duboko povezano s Kristom. Upamtimo to dobro: biti dio Crkve znači biti sjedinjeni s Kristom i primati od Njega božanski život koji nam pomaže živjeti kao kršćani. To, također, znači naučiti prevladati personalizme i podjele, imati više razumijevanja prema drugima, dovesti u sklad različitosti i bogatstva svakog pojedinog; riječju, više voljeti Boga i ljude koji su oko nas, u obitelji, u župi, u udrugama. Da bi živjeli, tijelo i udovi moraju biti ujedinjeni! Jedinstvo je nadmoćnije od sukoba, uvijek! Ako se ne uspiju riješiti, konflikti unose razdor između nas, odjeluju nas od Boga. Konflikt nam može pomoći da rastemo, ali može također među nas unijeti razdor i podjelu. Ne idimo putem podjela i međusobnih borbi! Budimo svi ujedinjeni, s našim razlikama, ali ujedinjeni, uvijek: to je Isusov put. Jedinstvo je sigurnost koje moramo moliti od Gospodina da nas osloboди od napasti podjela, međusobnih borbi, egoizama,

govorkanja. Koliko samo zla čine isprazni razgovori i govorkanja, koliko zla! Nikada ne govorimo o drugima, nikada! Koliko zla Crkvi nanose podjele među kršćanima, strančarenja, plitki interesи.

Podjele među nama, ali i podjele među zajednicama: kršćani evangelici, pravoslavni kršćani, katolički kršćani, ali zašto podijeljeni? Moramo nastojati donositi jedinstvo. Ispričat ću vam nešto: danas, prije nego ću izaći iz kuće, proveo sam četrdesetak minuta, pola sata, s jednim evanđeličkim pastorom i zajedno smo molili i tražili jedinstvo. Mi katolici moramo moliti, sami i zajedno s drugim kršćanima, da nam Gospodin dadne jedinstvo, jedinstvo među nama. Ali kako ćemo imati jedinstvo među kršćanima ako nismo kadri imati ga u vlastitim redovima? Ako nismo kadri imati ga u svojim obiteljima? U kolikim samo obiteljima vladaju borbe i podjele! Tražite jedinstvo, jedinstvo koje daje Crkva. Jedinstvo dolazi od Isusa Krista. On nam šalje Duha Svetoga da stvara jedinstvo.

Draga braćo i sestre, molimo se Bogu ovako: pomozi nam da budemo udovi Tijela Crkve koji su sve dublje sjedinjeni s Kristom, pomozi nam da Tijelo Crkve ne trpi zbog naših sukoba, naših podjela, naših egoizama; pomozi nam da budemo živi udovi koji su međusobno povezani jednom snagom, snagom ljubavi, koju Duh Sveti izljeva u naša srca (usp. Rim 5,5).

Mišljenje stručnjaka

CENTAR ZA SOCIJALNI RAD POSJETIO ZAJEDNICU HOSANA

Nekoliko stručnih radnika Centra za socijalni rad Grada Novog Sada (u daljem tekstu: CSR), bili su 17. 5. 2013. godine u cijelodnevnoj posjeti Zajednici Hosana u Starom Žedniku.

Cilj ovog putovanja bila je posjeta jednom maloljetniku koji je korisnik usluga CSR, ali i štićenik Zajednice. Također, imali smo priliku upoznati se sa osnovnom misijom i pravilima ove Zajednice, ali i da se kroz proveden dan sa štićenicima i zaposlenima iskustveno upoznamo sa osnovnim vrijednostima i načinima rada koji se primjenjuju u Hosani.

Iz posjete nosimo veoma pozitivna iskustva, kako u odnosu na sam koncept rada ove Zajednice, tako i u odnosu na zaposlene. Mišljenja smo da je pristup kakav se primjenjuje u Hosani "molitva, rad i razgovor" funkcionalan i potpun, i da obuhvata sve ono što je neophodno da se izgradi kod ovisnika, kako bi imali uspješnu resocijalizaciju i potpuni oporavak od ovisnosti. Iz iskustva u radu sa zavisnicima u okviru CSR još odavno smo došli do zaključka da samo razgovor sa njima vrlo često ne

pomaže u odvikavanju, niti to može samo primjena medikamenata. Uslijed utjecaja narkotika, nije rijetko da ovisnici izgube ili uopće ne izgrade radne navike, a također izgube kontakt sa svojom duhovnošću. Upravo ovakav sveobuhvatan pristup je neophodan kako bi se kod ovisnika izgradile trajnije pozitivne promjene u razmišljanju i ponašanju.

Uticak o vlč. Marinku Stantiću, kao upravitelju Hosane, jest da je autentično motiviran pomoći štićenicima. Razumije njihove potrebe i potiče slobodu izbora kod njih, što smatramo da je neophodno za potpunu resocijalizaciju i rehabilitaciju ovisnika. Od neprocjenjive vrijednosti je pomoći drugih zaposlenih u Zajednici, koji su bili ovisnici, a posle i štićenici Zajednice. Oni štićenicima u nekim situacijama najbolje mogu pomoći, jer su kroz svoje iskustvo prošli veći dio problema sa kojima se i štićenici suočavaju.

A vrlo često iskustvo nosi mnogo više informacija i zaključaka od puke teorije!

*Ispred CSR,
psiholog Aleksandra Birta
voditelj slučaja*

KAKO POMOĆI ZAJEDNICI?

Humanitarno-terapijska zajednica za pomoć ovisnicima – Hosana, dobrotvorna je ustanova i nema stalnih izvora prihoda. Svi koji žele svoju pomoć pružiti Zajednici Hosana to mogu učiniti putem računa Zajednice, kojega ona ima otvorena u NLB banci, na broj:

310-174239-35 (dinarski tekući račun)

00-708-0200340.2 (devizni tekući račun)

IBAN: RS35310007080200340264 (obavezno navesti)
usmjeriti sredstva na: "donacija Zajednici HOSANA"

Account with instruction:

NLB BANKA A.D. BEOGRAD; Bulaver Mihajla Pupina 165v; 11070 Novi Beograd, SERBIA;
Swift Code: CONARS22

Beneficiary customer: IBAN International bank account number/
RS35310007080200340264/

PIB: 105153452

matični broj: 08870358

Kontakti:

- upravitelj (Marinko): +381/64-4616-394
- voditelj (Predrag): +381/64-9841-678
- suradnik (Angela): +381/64-2862-401
- roditelj (Gordana): +381/63-546-026

ŠTO JE POTREBNO ZA ULAZAK U ZAJEDNICU?

Prije ulaska u Zajednicu potrebno je napraviti sljedeće:

- obaviti informativni razgovor sa upraviteljem ili voditeljem Zajednice;
- popuniti Pristupnicu Zajednice;
- donijeti test za testiranje na opijate, jer se u Zajednici ne može uči dok je ovisnik na testu pozitivan;
- uraditi radne dane od 5 do 7 dana – riječ je o razdoblju koje svaki budući štićenik treba iz razloga da se uoči volja za promjenom u momka i njegove teškoće. Tada Upravni odbor procjenjuje je li mu je u stanju pomoći ili ne. Radni dani se obavljaju u zajedništvu s barem jednim od roditelja i traje od jutra do navečer;

Potrebni dokumenti:

- osobna iskaznica;
- zdravstvena iskaznica;

Zdravstvene prevencije ili uvjeti:

- kompletna analiza krvi sa urađenim testovima na HIV, HBV i HCV;
- popraviti zube;
- priložiti potvrdu osobnog liječnika da je osoba ovisnik;
- priložiti potvrdu liječnika ako osoba boluje od neke zarazne, psihičke ili neke druge bolesti;

Ostalo:

- donijeti radnu odjeću i obuću;
- donijeti svečanu odjeću;
- donijeti potrepštine za osobnu higijenu;
- ako je kršten, donijeti potvrdu o krštenju

HosanaFest 2013

FESTIVAL HRVATSKIH DUHOVNIH PJEŠAMA - SUBOTICA

“Vjera te tvoja spasila!”
(Lk 7,50)

HosanaFest

Hala sportova u Subotici

22.09.2013. u 20 sati

ulaz: 200 dinara

Kupnjom ulaznice pomažete život i rad Humanitarno-terapijske zajednice za pomoć ovisnicima - HOSANA